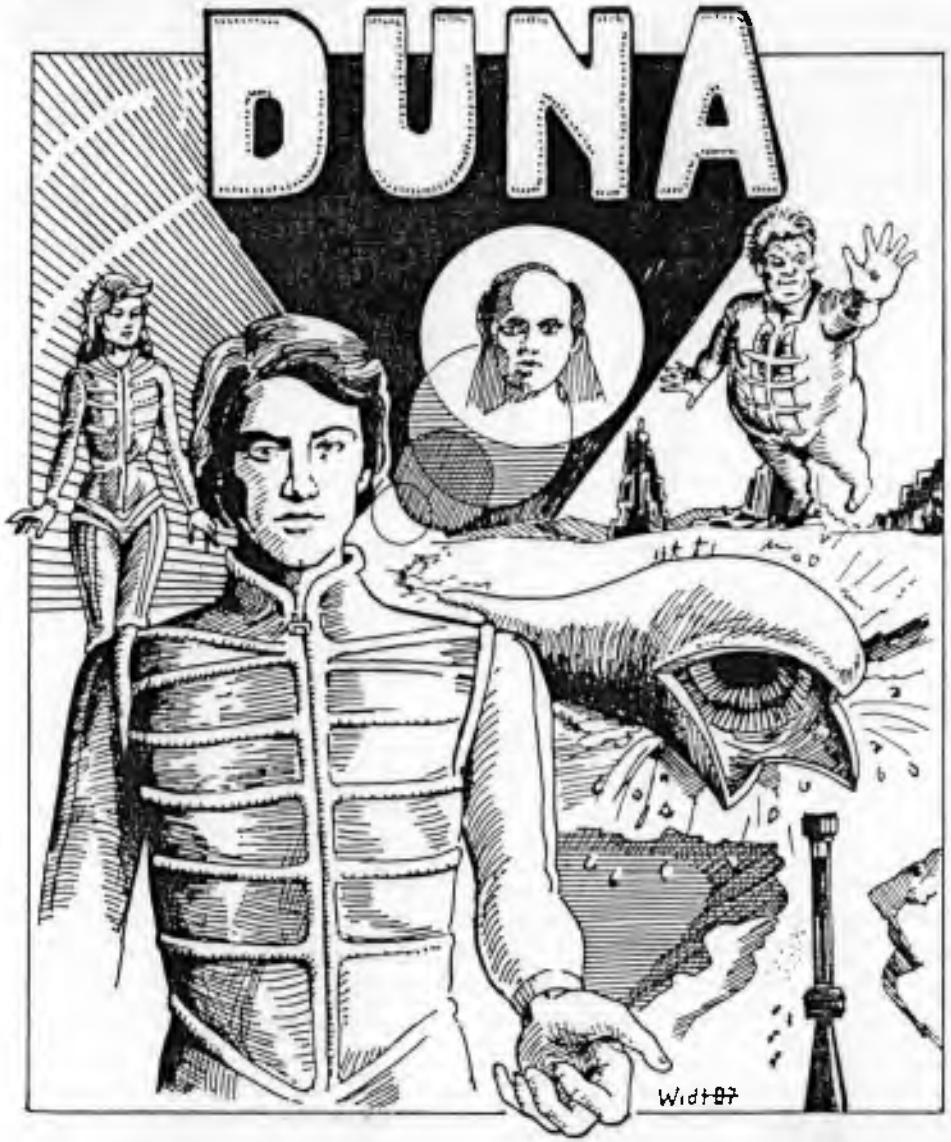
SVĚTELNÉ ROKY®

13

Redakce čtenářům

Vážený čtenáři !

Oslovujeme Tě takto v roce 1987 poprvé. Jeden rok skončil, další začal. Asi Tě nezarazilo ani tak moc to, že Světelné roky vykročily do 49. měsíce existence, jako spíše číslo 13 na titulní stránce. Nemá to nic společného s pověrčivostí. Jen jsme ve 4. ročníku nepokračovali v tradici silvestrovských čísel, a tak se musíme vybít postupně. Komu by tohle vysvětlení nestačilo, zcela prozaicky dodáváme, že chceme nový ročník zahájit v kompletní sestavě, a proto se s prvním číslem /tedy s číslem označeným číslicí jedna/ setkáš až v dubnu.

Jak jsme již zdůraznili, budeme se vybíjet postupně. A postupně budeme také zavádět novoty v novém ročníku. Neskončil totiž jen rok 1986, ale s ním i kreslený seriál Last Starfighter. A tudíž stejně jako v loňském lednu jsme zahájili vydávání "starfightera", počneme letos Dunu, kreslený to seriál, vytvořený podle předlohy stejnojmenného filmu režiséra Davida Lynche. Považovali jsme za nutné dodržet vloni zavedené pravidlo titulní strany, která se bezprostředně týká začínaného seriálu. Děkujeme tímto Vláďovi Widtmanovi, který nám vyšel velice ochotně vstříc a v rekordním termínu zhotovil velice povedenou ilustraci /kolikrát jsme takovouto věc mohli již naštěstí konstatovat !!/.

Další novinkou, kterou bychom chtěli v roce 1987 přispět ke zkvalitnění naší práce, by mělo být vydávání tématických celků. Jednoduše ji řečeno : vezmeme téma /nutno přiznat, že ovlivněni pořady SFK ADA/, k němu stvoříme pár slov a doplníme několika filmy. Začali jsme návštěvami z vesmíru. Připravena máme témata : Svět budoucnosti, Robot versus člověk, Space opera, Vývoj čs. SF filmu a snad se dostane i na jiná. Nezahltíme takto monotématicky každé číslo; hlavním důvodem je skutečnost, že výskyt témat zdaleka neodpovídá četnosti objevování se řádných čísel SR během roku /dvanáct/.

Samozřejmě, že zvyklosti z předchozích ročníků, vzhledem k tomu, že se osvědčily, budeme nadále dodržovat. Máme na mysli černobílé a bíločerné označení viděných a neviděných filmů, obrázkové označení jednotlivých rubrik, dojde letos určitě i na speciály /Návrat Jedi-

ho, Fantasy 3, číslo věnované seriálu V aj./. Prostě, připraveno je toho dost. A pokud nás neopustí elán, s jakým jsme před lety ve dvou začínali, ve třech pokračovali, ve dvou překlepávali a ve třech znovu udeříme plnou silou, pak se nemusíme/-te/ ničeho obávat. A když se vám, čtenářům, bude zdát něco shnilého ve státě SR, stačí usednout za stůl s perem v ruce a vyjádřit své názory písemně. Budete se divit, ale těšíme se i na ty kritické /ach, kdyby nám chodily alespoň takovéto ohlasy/. Případně můžete následovat Slávka Švachoučka či naše "castorácké" kolegy ze SNV, kteří se písemnou formou rozhodli dokonce obohatit náš obsah /o výtvarné spolupráci s Vláďou Widtmanem a Petrem Sůkeníkem jsme již mnohokráte pochvalně hovořili - a právem/.

Jednoduše a prostě : společnými silami směrem k šestému ročníku !!!

Redakce SR

Xaver a Alois

Originální název : Xaver und sein
ausserirdischer Freund
Země vzniku : NSR,1986
Kamera : Jacob Eger
Scénář : Werner Possardt
Hudba : Hans-Jürgen Buchner
Režie : Werner Possardt
Hrají : Rupert Seidl, Carlos Pavlidis aj.

Všechno začne, jak také jinak, za úplňku.

Xaver se stane svědkem přistání UFO. Jeho pilot - nekonečně vzdálen od své domovské planety - trpí velkou žízní. Přistane se svou kosmickou lodí v bavorském lese a setká se s pozemšťanem. Ten ho téměř vzápětí pokřtí krásným /?/ jménem : Alois.

Alois, žízniv E.T., brzy nalezne zalíbení v novém prostředí a hlavně v pivu ...

Námět nám může vzdáleně připomenout francouzský film "Zelňačka", ve kterém učí dva staří muži mimozemšťana rozumět umění pozemské kuchyně. Ovšem i přesto, že jsem film režiséra Possardta o Xaverovi a Aloisovi neviděl, odvažuji se tvrdit, že to bude asi něco příšerného; nebo máte ze sedmi řádků lakonického obsahu jiný dojem ?!?!

Podle časopisu Cinema 11/86
zpracoval Standa Čermák

SF FILM VE SVĚTĚ

aneb KINO píše, co se ve světě točí

(4.část - do konce roku 1986)

1/86 V NSR se natáčí přepis knižního bestselleru "Mono" (spíše Momo - pozn.red.), jehož autor Michael Ende projevil předtím hlubokou nespokojenost s tím, jak režisér Wolfgang Petersen naložil s jinou jeho úspěšnou fantastickou knihou, Nekonečným příběhem (pan Ende je zřejmě přemrštěně náročný - pozn. red.). Momo je vyprávěním o lupičích času; ten potom vrací jeho majitelům malá hrdinka, kterou ztělesnila devítiletá holčička z Frankfurtu n. M. Režíruje Johannes Schaaf.

2/86 Fantastický příběh vypráví polský film pro malé diváky "Ďáblův přítel". Malý chlapec musí svést zápas s knížetem temnot a projít i jinými nebezpečnými situacemi, aby jeho nevlastní otec znovu nabyl zrak ... Jerzy Lukaszewicz, kameraman Sexmise, si tentokrát k této funkci přibral autorství scénáře a režii. Hlavní roli svěřil dvanáctiletému Waldemaru Kalisovi.

5/86 Na 14. ročníku Mezinárodního festivalu fantastických filmů v Avoriazu zvítězil "Vysněný milenec" - USA, režii měl Alan J. Pakula.

10/86 Další americkou pohádku pro děti a dospělé vytvořil Steven Spielberg, při realizaci filmu "Skřítkové" pak přenechal režii Richardu Donnerovi. Hrdiny příběhu jsou chlapci z malého města na tichomořském pobřeží : najdou pirátskou mapu ze 17. stol. - a pak nastanou nevšední příhody ... Román Julese Verna "Cesta do středu Země" přenese v USA na filmové plátno režisér Rusty Lemorande.

11/86 Filmem "Chlapec, který létal" obohatil americký režisér Nick Castle módní proud fantastických příběhů.

13/86 Na rozmezí skutečnosti a fantastických představ probíhá příběh z předválečné doby v maďarském filmu "Mých prvních 200 let". Režíruje Gyula Maár, hraje mj. i Jiří Adamíra. Čtvrtý ročník Mezinárodního festivalu fantastických filmů v Bruselu přiřkl Velkou cenu polskému "Kontaktu"; režii měla Magdalena Lazarkiewiczová.

17/86 Steven Guttenberg a Ally Sheedyová vytvářejí hlavní role ve filmu Johna Badhama "Krátké spojení". Režisér navozuje v lehkém ladění myšlenku, že přes všechny roboty a počítače je vždy tím hlavním člověk, který jim vládne.

23/86 O vražednické organizaci, která v nepříliš vzdálené budoucnosti provozuje svou činnost v mezinárodním měřítku, vypráví film "Konečná stanice". Tímto neutěšeným příběhem řežijně debutuje přední francouzský kameraman Pierre William-Glen (stál za kamerou např. při natáčení Smrti v přímém přenosu - pozn. red.). Ve filmu, kde se hovoří anglicky s francouzskými titulky, hrají Johnny Hallyday, Jürgen Prochnow, Karen Allenová aj.
Sovětský film "Dopisy mrtvého člověka" (R : K. Lopušanskij) získal Velkou cenu na 35. ročníku festivalu v Mannheimu; navíc mu připadla i Cena FIPRESCI (Mezinárodní federace filmového tisku).

25/86 XIX. festival fantastických filmů v Sitgesu přinesl vítězství snímku "Modrý samet", který režíroval David Lynch.
V Itálii vznikne nová filmová verze románu R.L. Stevensona "Ostrov pokladů". Režíruje Renato Castellani, mezi herci figurují Ernest Borgnine a Ida Di Benedettová. Oprávněné dohady vzbuzuje režisérovo prohlášení, že tento přepis se bude lišit od všech dřívějších : bude to prý totiž science-fiction !

Zřejmě něco na těch tvrzeních, že se ve světě točí čím dál tím méně SF filmů něco bude. Všimli jste si, kolik z těch právě odcitovaných 13 filmů je rázu fantastického a nikoliv vědecko- ? Plných 8 !! Větší část, skoro 62% ! Je jasné, že se KINO nezmiňuje o všem, co se ve světě natočí, ale zcela jistě vědeckofantastický film podle dosažitelných materiálů již neprožívá ono boom z konce let sedmdesátých a začátku osmdesátých. Nezbývá si než povzdechnout : škoda. Jen doufejme, že toho budou filmaři točit alespoň tolik, abychom měli na stránkách Světelných roků neustále co tisknout, v nezmenšeném rozsahu ani počtu čísel.

Podle ročníku 1986 časopisu KINO sestavil
a tentokrát delším komentářem doplnil
Standa Čermák.

DUNA

Země vzniku : USA, 1984
Kamera : Freddie Francis
Scénář : David Lynch
Speciální efekty : Albert J. Whitlock
Design : Carlo Rambaldi
Režie : David Lynch
Hrají : José Ferrer, Kyle MacLachlan, Silvana Magnano, Sian Phillips, Sting, Jürgen Prochnow, Max von Sydow aj.

Následující věty jsem načerpal z německy psaných materiálů. Jsou ve své podstatě jediným, co se dá o filmu "Duna" napsat. Vyprávět podrobně děj, jak to máme ve zvyku, je zcela nemožné. Ve filmu je mnoho nejasného, nevyřčeného; a obávám se, že ani po přečtení knihy bych nebyl moudřejší. Bylo by jedině možné rozepsat se o kvalitě výsledku snažení ohromné spousty lidí filmařského štábu. Ale je velice těžké hodnotit něco, o čem lze uvažovat i tak, že vše bylo podřízeno myšlence díla a právě proto takto natočeno; stejně dobře mohu tvůrce napadnout, že točili moc ve tmě, moc náročně, že není důležitý obsah, ale forma atd. ... Tudíž se osobnímu hodnocení vyhnu a nabídnu vám již zmíněné překlady /já bych to tak krásně nezformuloval !?!?/.

Duchovním otcem planety pouští, Duny, je Frank Herbert. Duna - tak pojmenoval v roce 1965 svou první knihu. Okamžitě se stala besteellerem. I v USA. Příznivci se sice nezdružovali do klubů /tak jako o několik let později v případě Star Treku/, ale přesto s velkým napětím očekávali další pokračování osudů a dobrodružství Paula Atreida.

Dnes, dvacet let po vydání první knihy o planetě pouští, se stala Duna se svými bizarními světy, zvláštními obyvateli i svou neobyčejnou drogou literární legendou. A díky tomuto skoro kultu knihy platila dlouhá léta za nezfilmovatelnou. Teprve světoznámý producent Dino de Laurentiis vzal na sebe to riziko a se svou dcerou Raffaelou se rozhodl natáčení financovat. /pozn.red. : Laurentiis produkoval kromě jiného i Barbarelle a oba dva díly Conana/

Jako režiséra a autora scénáře angažoval producent Davida Lynche, který se proslavil v roce 1980 filmem "Sloní muž". Ostatně celý filmařský tým, který se na výrobě "Duny" podílel, stojí za

kratší zastavení :

- kameraman Freddie Francis je nositelem Oskara z roku 1960,
- tvůrce designu červů, Carlo Rambaldi, obdržel Oskary tři, a to za spolupráci na "King Kongovi", "Vetřelci", "E.T.",
- Albert Whitlock, muž profese speciálních efektů, má ve své sbírce Oskary dva,
- za odbornost "mechanical special effects" zodpovídal Kit West, který drží Oskara z roku 1982 za "Dobyvatele ztracené archy",
- Barry Nolan, odborník přes "special photographic effects", se k držitelům Oskarů připojil po práci na "King Kongovi".

Duna vznikla, co se natáčecích prací týče, kompletně v Mexiku. A sice na různých místech v Mexico City a ve studiu jménem Churubusco. Filmový štáb sestával z pevného počtu 600 osob, při masových scénách však dosahoval nárazově až 15 000 lidí, většinou samozřejmě mexikánců.

Před uvedením do kin se velice diskutovala otázka, zda bude mít Duna úspěch. Tmed byly vyslovovány teorie, že pokud tomu tak bude, natočí v krátké době tvůrci pokračování.

Druhý díl nepřišel. Není divu, divácký ohlas nebyl největší, vesmír, o kterém hovoří Frank Herbert na stránkách knihy, nepřivedl diváky do extáze, do níž byli přivádění čtenáři ...

Podle zahraničních materiálů
zpracoval Standa Čermák

OBSAH

Dnes na trochu netradiční stránce !!!
Redakce čtenářům /RSR/ 2
Xaver a Alois /Standa Čermák/ 3
SF film ve světě aneb KINO píše ... /S.Čermák/ 4
Duna /Standa Čermák/ 6
Návštěvy z vesmíru /Standa Čermák/ 8
Lifeforce /Standa Čermák/ 11
Critters /Standa Čermák/ 17
Invaders from Mars /Standa Čermák/ 18
Co se kde šustlo /RSR a čtenáři/ 20

Návštěvy z vesmíru

Živě si to představuji : příjemně vytopený pokoj, na stole chlebíčky, cukroví, obložené taliře, vychlazené šampaňské, šálky na čaj a kávu; Ona utírá právě umyté nádobí, zašpiněné přípravou hostiny, On netrpělivě čte noviny. Zvoní zvonek. Jdou otevřít. Přišla. NÁVŠTĚVA.

Zažíváme vlastně každý den nějakou. Čteme o nich. Díváme se na ně v televizi i kině. Staly se součástí našeho života, charakterizují stupeň přátelské náklonnosti. NÁVŠTĚVY.

Některé jsou bezvýznamné, o jiných přemýšlíme dny, týdny až měsíce, některé ovlivní náš život natolik, že na ně do smrti nezapomeneme.

A právě u těch posledně jmenovaných se zastavme trochu déle, neboť návštěvy z vesmíru bezesporu takovými jsou. A hned na začátku udělejme předpoklad, že navštěvováni budou výhradně pozemšťané.

Faktorem, který rozhoduje asi nejvíce, je to, kdo na návštěvu přijde. Zřejmě se bude jednat vždy o nějakého živého mimozemšťana, zastoupeného v jednotném či množném čísle. Čistou výjimkou zůstanou takové případy, jaké ukazuje film "Star Trek I." /USA, 1979, Robert Wise/, kdy se na Zemi vrací inteligencí obdařený pozemský výrobek, nebo snímek "Meteor" /USA, 1979, Ronald Neame/, ve kterém se k Zemi blíží ohromný kus neživé hmoty.

Leckterým hospodyňkám určitě není lhostejné, v jakých prostorách návštěvu přijímají. Lidé vítají mimozemšťany zpravidla na své mateřské planetě. Znovu ovšem toto pravidlo neplatí stoprocentně. Jednu z možných výjimek domýšlí do detailu film "Vetřelec" /USA, 1978, Ridley Scott/, v němž jinoplanetník poctí lidi svou přítomností na kosmické lodi, vracející se na Zemi.

Pokud si nás přátelé nechtějí moc rozhněvat, předem svou návštěvu ohlásí. Takovouto slušnost prokázali mimozemšťané ve filmu "Blízká

setkání třetího druhu" /USA, 1977, Steven Spielberg/. Je ale daleko více případů, kdy si návštěvníci s varováním či ohlášením svým úmyslů příliš hlavu nelámou. Příkladů je opravdu mnoho, stejně tak různorodé jsou formy komunikace, mnohotvárný je i průběh návštěv. Mimozemšťané se v seriálu americké televize "V" tváří nejprve mírumilovně, pak však vyplavou na povrch jejich nekalé záměry. Zcela jinak, tedy nepřátelsky již od začátku, se vyvíjí návštěva ve filmu "Válka světů" /USA, 1953, Byron Haskin/ nebo v novém snímku "Útočníci z Marsu" /USA, 1986, Tobe Hooper/. Jedním z případů, kdy mimozemšťané navštíví Zemi s úplně přátelskými úmysly, které se s postupem času jen a jen upevní, je film "The Last Starfighter" /USA, 1984, Nick Castle/. Druhým podobným filmem je "Muž, který spadl na Zem" /USA, 1976, Nicholas Roeg/. V něm jsme ovšem v roli hostitelů totálně zklamali, těžko můžeme tudíž očekávat další kontakty s touto civilizací. Stejně tak k nám už asi nepřiletí žádný zástupce mimozemšťanů z planety, ze které pocházel hrdina filmu "E.T." /USA, 1982, Steven Spielberg/. Ve stejně pesimistickém duchu ve vztahu lidí k návštěvě z kosmu pak probíhá i setkání s civilizací z planety Crainé ve filmu "Mlčení dr. Evanse" /SSSR, 1972, Budimir Metalnikov.

Nejraději máme určitě návštěvy pozvané. Čekáme od nich příjemné zážitky, poučení i užitek. Do této kategorie můžeme s trochou shovívavosti zařadit film "Monstrum z galaxie Arkana" /ČSSR-SFRJ, 1981, Dušan Vukotič/, i když se jedná o návštěvu víceméně smyšlenou. Ale přání je totéž co pozvání.

Jeff Bridges, Karen Allen

Vysláním sondy Voyager jsme stejné přání navázat kontakt s mimozemskou civilizací projevili zcela oficiálně. Je jen logické, že pozvání bylo přijato. Ovšem znovu jsme se jako hostitelé vůbec neosvědčili; jedinci se sice v takovýchto případech snaží zachránit čest celého lidstva, avšak nedokáží uvést stanoviska oficiálních kruhů k návštěvníkům do přijatelné podoby /hlavně pro nepozemskou stranu/. Proto nás "Starman" /USA, 1984, John Carpenter/ asi opustil navždy. I když možná, že speciálně o něm ještě díky mánii točit pokračování úspěšných filmů, uslyšíme.

Někdy se stane, že dostaneme návštěvu v době naší nepřítomnosti; ať již jde o zloděje nebo o známé. Nebo nakonec i v naší přítomnosti,

ovšem návštěvník /nepozvaný, neohlášený/ se snaží svůj pobyt u nás všemožně zatajit. Televizní inscenace "Podivné znamení, podivní hosté" /ČSSR, 1985, Miloš Bobek/ naznačila, že takových návštěv jsme mohli mít za dobu existence Země nespočetně. A to není jenom teoretizování. Jen si vzpomeňte, co nám na Zemi nechali neznámí návštěvníci, když si udělali piknik na své dlouhé cestě. Mám na mysli film "Stalker" /SSSR, 1978, Andrej Tarkovskij/.

Jenomže nic na světě není jednoduché, pojem "mít návštěvu" má spoustu nerozškatulkovatelných odtoček a jemných nuancí.

Tak např. ryze české - komediální - pojetí návštěv z vesmíru jsme měli možnost poznat hned ve třech filmech :

"Talíře nad Velkým Malíkovem" /1977, Jaromil Jireš/

"Kam zmizel kurýr" /1981, Otakar Fuka/

"Srdečný pozdrav ze zeměkoule" /1982, Oldřich Lipský/

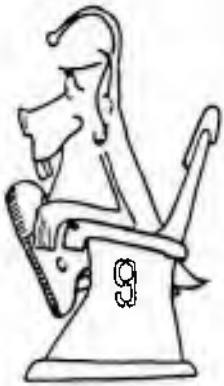
V komediální poloze sledujeme i invazi kovových mimozemšťanů ve filmu "Četník a mimozemšťané" /Francie, 1978, Jean Girault/.

Zcela náhodné setkání může skončit tragicky. Přesvědčuje nás o tom příběh polárníků, kteří v Antarktidě narazí na zmrzlého ztroskotaného mimozemšťana. Film se jmenuje "Věc" /USA, 1951, Christian Nyby/, /USA, 1981, John Carpenter/.

Nemohli jsme se samozřejmě věnovat všem filmům, ve kterých se tvůrci směle pouštějí do rozvíjení teorií o našich sousedech ve vesmíru. Nejmenovali jsme Supermana, Vesnici prokletých, Akci Bororo, Supergirl, Den, kdy se Země zastavila a mnoho dalších. A v hodně filmech se člověk setkává s jinoplanetníky v hlubinách vesmíru. Neodolám, abych jeden za všechny neuvedl - "Enemy Mine" /NSR, 1985, Wolfgang Petersen/. Příslušník mimozemské civilizace a člověk se ocitnou po havárii společně na jedné planetě. Obě strany jsou ve válečném konfliktu, ovšem jedincům nezbývá nic jiného, než spolupracovat, protože jen tak mohou přežít. Myslím si, že základní myšlenka tohoto filmu "nutnost mírové spolupráce" by se měla přenést do našeho vztahu k mimozemským civilizacím zde na Zemi. A nejen k nim ...

Standa Čermák

Lifeforce

Originální název : Lifeforce
Země vzniku : USA, 1985
Kamera : Alan Hume
Scénář : Dan O Bannon, Don Jakoby
Hudba : Henry Mancini
Masky : Nick Maley
Speciální efekty : John Dykstre
Režie : Tobe Hooper
Hrají : Steve Railsback, Peter Firth,
Robert Finlay aj.

/Film patří do tématu "Návštěvy z vesmíru"/

V letních měsících roku 1986 přinesl čtrnáctideník Záběr informaci, že v Itálii klesá zájem diváků o vědeckofantastické filmy; odborníci takto usuzují ze snižující se návštěvnosti v kinech. Já stejného názoru nejsem; své přesvědčení však mohu podložit jen tvrzením, že Československu takováto tendence vypozorována nebyla. Naopak ...

Je ovšem nutno přiznat, že v osmdesátých letech /a v posledních třech letech obzvlášť/ přibylo snímků, ve kterých SF námět se mísí se spoustou jiných témat : s horrorem, s fantasy, s mystikou. Speciálně posledně jmenovaná komponenta moderní směsi je v oblibě. A potrpí si na ni i režisér Tobe Hooper. Vzpomeňme si na jeho "Poltergeista" /v současné době již je nutno psát : I./, který v duchu mystic-fiction /MF/ setrvá celou hrací dobu. Filmem "Lifeforce" se Hooper sice přihlásil k vlně zájmu o Haleyovu kometu a vybral si tím SF téma, ovšem "energetické duševno" má v tomto filmu i tak navrch.

19. srpen.
Kosmická loď Churchill opustila zemskou přitažlivost.
Skupina britských a amerických kosmonautů má za úkol přiblížit se k Haleyově kometě a získat co nejvíce informací o vesmírném objektu, který se k Zemi vrací jednou za 76 let.
Očekávají plyny, mlhoviny, suspenze, meteority i žhavou plazmu. Ne však uměle vytvořené těleso, nalézající se v blízkosti jádra komety.
Vzrušená posádka se seskupí u obrazovek přístrojů. Jedna věc je jasná : nemůže se jednat o lidmi vyrobený předmět. Mimozemský původ ještě více zvýší vzrušení. Umělý satelit ? Ne, kosmická loď !
Porada posádky, rozhovor s řídícím střediskem na Zemi. Příliš velké příležitost na to, aby mohla být promarněna - čtyři členové posádky Churchilla si tedy oblékají skafandry pro pobyt mimo loď,

z nepochopitelných důvodů s rukavicemi, jejichž prstové části končí na prostředních článcích všech prstů

na zádě si nasazují "antigravitační vznášedla" a volným prostorem odlétají vstříc neznámému objektu.

Do vnitřku kosmické lodi se dostanou bez problémů. Nemusejí otvírat žádné dveře, vstupní otvor je zcela volně průchodný. Kamery na přilbách vyvolených zprostředkovávají obraz do velínu Churchilla. Ti, kdož zůstali v bezpečí lodi, na monitorech vidí ohromné prostory, ve kterých se volně vznášejí nehybní tvorové, tolik podobní pozemským netopýrům. Nejeví známky života. Při nešetrném dotyku dojde dokonce k lámání jejich zcela vysušeného těla. Kosmonauté se chystají jednu z bytostí zachytit do přepravní sítě.

Najednou se celý vnitřek neznámé lodi rozzáří. Ze zádě se rozšíří do prostoru světelný efekt výbuchu. Ale tlaková vlna i zvukový doprovod absentují. Chvíle strnulého ticha. Když se dále nic neděje, pokračují kosmonauté v činnosti. Jeden ze čtveřice, kapitán Tom Carson, se odváží na rozzářenou záď. V ohromném sále kulového tvaru, s povrchem stěn z tmavě hnědých oblých lesklých krystalů, se uprostřed tyčí "skleněný" vrch a na něm - tři průzračné sarkofágy se třemi, od lidí nerozeznatelnými bytostmi. Dva muži, jedna dívka. Nazí.

"Našel jsem ... dívku ... a dva muže. Vypadají jako lidé ... Spí ... jsou mrtví ... ne, spí ..." Carson je jako omámený. Dívka ho přitahuje. Nedokáže od ní odtrhnout pohled ani myšlenky.

Průzkumníci se rozhodnou k bytosti v síti vzít na Churchilla i tři průhledné sarkofágy ...

Na základně na Zemi končí odpočítávání. Startuje kosmická loď Columbia. Churchill se sice vrátil na oběžnou dráhu Země, ale z jeho paluby nepřichází odpověď ani na ty nejnaléhavější otázky, výzvy a signály. Columbia bude hrát úlohu záchranného člunu.

Churchill obíhá kolem Země, jeho poloha v prostoru však je značně vratká. Není divu; neovládaná kosmická loď těžko udrží jeden směr. Připojení Columbie k Churchilovi přechodovým tunelem tedy vypadá jen zdánlivě jednoduše. Nakonec se přece jen podaří. Posádka Columbie vstupuje do ztichlé kosmické lodě.

Je šokována. Vnitřek lodi je úplně demolován, stěny ohořelé, kovové pláty žárem pokroucené. Jediné, čeho se zkáza nedotkla, jsou sarkofágy, v nichž leží tři lidé. Dva muži, jedna dívka. Nazí.

Velín bezpečnostního oddělení Londýnského výzkumného centra vesmíru /LVCV/. Dr. Bukowski kontroluje pomocí obrazovek noční klid v budově. Jediný pohyb zachycuje kamera umístěná v sále, kde na stole leží na přístroje napojená nahá dívka. Mozková činnost - žádná. Srdce - mlčí. Nepohybuje se tedy dívka, ale strážný, který je pověřen bdít a hlídat. Již dobrou hodinu nemůže muž odtrhnout pohled od nehybné postavy. Přitahuje ho. Ovládá jeho myšlení stále víc a víc, přímo mu vnucuje myšlenku zahodit zábrany a smysl pro povinnost a dotknout se nahého těla. Muž přes nasazený respirátor těžce a hlasitě dýchá. Již podlehl.

Natažené prsty jeho levé ruky se dotknou dívčina ramena. Pohyb po svalně obnaženém těle ale nepokračuje. Muž polekaně ruku stáhne zpět. Bodejť by ne, když nahým tělem projel nervový záchvěv a dívka otevřela oči. Ke strachu a hrůze však není zadáno dalších příčin. Dívka beze slova vstává, na rtech jí úsměv hraje odu na polibek. Strážný neodolá. Strhne si respirátor a vášnivě počne dívku líbat.

Celou scénu sleduje Bukowski ze vzrůstajícím neklidem na jedné z mnoha kontrolních obrazovek. Vrchol znepokojení nevyvolá zvyšující se odvaha strážného pokračovat přes polibek vstříc nádherné extázi, nýbrž světlemodré výboje, které se začnou tvořit mezi k sobě přitisknutými těly. Bukowski zjistí, že zatímco dívce přináší jiskření radost, úlevu a životní sílu, strážný se svíjí v bolestech, jak z jeho

těla uniká energie. Více Bukowski nevidí; zběsilým během chce osobně zabránit tragédii.

Dívka nepřestane ze strážného vysávat energii, dokud se oběť zcela nezhroutí. Když Bukowski rozrazí dveře do laboratoře rozhodnut zle dívce odčinit provedený čin, nezmůže se na nic jiného, než pokorný postoj vášnivého milence. Zřejmě by dopadl úplně stejně jako strážný, ale dívka ze své první oběti získala dostatečný příděl energie; životní síla Bukowského poslouží jen jako doplnění na plný stav. Bukowski žije, přesto po uvolnění z objetí neuvěřitelně silné dívky se sesune bezvládně k zemi. Nahá dívka se vydává ztichlými chodbami LVCV k východu.

Bezpečnostní zajištění LVCV je tak dokonalé, že během pěti minut jsou všechny složky ochrany v naprosté pohotovosti. Dívku se snaží zastavit několik ozbrojených strážných, avšak odvážné muže ztrestají blesky z natažené ruky. Východy z budovy jsou zataresené, dívka proto pohledem rozbije ohromnou skleněnou stěnu a nikým raději nezastavována vychází do chladné noci, aby za chvíli zmizela v temných zákoutích ústavního parku.

Na místo podivných událostí v LVCV přijíždí narychlo přivolaný zástupce tajné služby; říkejme mu Taylor. Průběhem totiž dívčin čin natolik připomínal vraždu, že odpovědní činitelé centra nemohli konat jinak. Taylora ihned odvedou podívat se na postiženého.

Strážný leží na operačním stole. Skupina chirurgů se chystá provést pitvu. Vše vypadá jako rutinní vyšetřování "obyčejné" vraždy. Kdyby ... kdyby oběť nevypadala tak hrůzostrašně. Ztráta veškeré energie způsobila, že z dotyčného zbyla jen kostra, potažená hnědou až černou kůží, kostra s nelidsky vypadající hlavou. Zbyla jen troska, vzbuzující hrůzu, odpor, opodstatněný strach.

Od násilné smrti strážného uplynuly dvě hodiny. Chirurg bere do ruky skalpel a chystá se vést první pitevní řez. Sotva se ovšem dotkne kovovým předmětem domnělé mrtvoly, ta se vztyčí a počne do své zbědované tělesné schránky přečerpávat životní sílu chirurgovu. Zohyzděná kostra se obaluje masem, proměna v člověka končí původní podobou strážného. S chirurgem si vyměnili pozice, stav života a smrti.

Strážný je značně nemotorný. Proto se ho mohou příslušníci bezpečnostních jednotek chopit a odvést do cely-samotky. Ani se moc nebrání.

Taylor spolu s Bukowským sedí v kanceláři profesora Fallady, jednoho z mozků výzkumného centra. Sdělují si své dojmy a poznatky. Taylor spíše jen poslouchá, Bukowski sekunduje, Fallada má již svou vysvětlující teorii.

"Ta dívka není ze Země. Zastupuje nějaký druh mimozemského života, který ke své existenci potřebuje energii jiných bytostí. Jakým způsobem probíhá výměna energie a změna organismů, nevíme. Ale zdá se, že jde o "nakažlivou" existenci ... Musíme si ohlídat dva její kolegy."

Policii je oznámena násilná událost v parku. Dva mladíci zazřeli ve tmě dvě milující se ženy. Byli zvědaví, ale když přišli blíže, začali zvědavostí litovat. Nešlo o milování, jedna druhou vysávala ... Zbytek oběti je dopraven do LVCV.

Končí stodvacátá minuta zmrtvýchvstání strážného. U jeho cely stojí Fallada s Taylorem. Dívají se, jak lidsky vypadající tělo ztrácí v křečích tvary i normální hlasové projevy, za příšerného řevu se ze strážného stane hromádka vysušeného prachu ...

Ve stejném okamžiku podobně končí i chirurg. Snaží se přes mříže dostat k přihlížejícím Taylorovi a Falladovi, ale marně. Exploze rozmetá scvrklou tělesnou schránku na kousky ...

Rychle do jiné laboratoře. Tam leží přikurtována na stole žena z parku. Tedy spíše to, co z ní zbylo. Od její "smrti" za chvíli uplynou dvě hodiny. Tělo ožívá, zbytky svalů se napínají, svšak popruhy jsou silné. Přístroje, které před chvílí mlčely, zběsile pípají vstříc obnovenému životu. Zdroj energie není ale neblízku, zubožená kostra nemá z čeho čerpat životadárnou sílu; tělo explodue, k zemi se snáší vysušený prášek ...

"Je to jasné," analyzuje poznatky profesor Fallada. "Inkubační doba jsou 2 hodiny. Když do této doby nemá postižené bytost možnost obnovit si zásoby energie, dochází k samozničení ..."

Nový poplach. Dva strážní, kteří hlídají za několikanásobnou skleněnou přehradou uložené dva mimozemské chlapíky, hlásí jejich probuzení. Jsou sice bytostmi hypnotizováni, svšak prodělaný výcvik byl natolik tvrdý, že odolají a neustálcu střelbou ze samopalů za vydatné pomoci ručních granátů postupující dvojici mimozemšťanů rozmetají na kousíčky ...

Obsluha, pověřená v řídícím středisku kosmických letů sledovat právě probíhající výlety za poznáním, zachytí signál přistávacího modulu vesmírné lodi Churchill. Obvyklou rutinu záchranných prací doplňují dohady a otazníky : co se děje ? Vždyť Churchill byl úplně zničen !! Vždyť nikdo z posádky nepřežil !! Modul přistane naplánovaně bezpečně. Ti, kdož ho otevřou, v zarostlém muži uvnitř poznají kapitána lodi Churchill, Toma Carsona.

Carson je okamžitě dopraven do LVCV, kde ho po nezbytných hygienických opatřeních ihned vyslýchají Taylor a Fallada. Carson vypráví o posledních hodinách života na Churchillu :

"Transport sarkofágů a bytosti v síti proběhl bez problémů. Odpoutali jsme se Haleyovy komety a vraceli se domů.

Prvního TO postihlo našeho radistu. Zničil všechno zařízení svého pracoviště - a potom ve strašných křečích umřel. Pak začal umírat jeden člen posádky za druhým. Já jediný jsem zůstal naživu, jediný jsem TOMU odolal. Ptáte se asi, proč. Byla to, myslím, otázka vůle. Za žádnou cenu jsem nechtěl podlehnout šířící se smrti. Nevěděl jsem, co se děje, přesto jsem se vůlí účinně bránil. Když zemřel ten druhý z nás posledních dvou, rozhodl jsem se loď zničit. Zapálil jsem bytost v síti, která podle mého byla příčinou celé tragédie, zabezpečil jsem, že se požár brzy rozšíří po celé lodi, a těsně před vnitřní explozí jsem odstartoval. S modulem. Víc si nepamatuji ..."

Ocitli jsme se zhruba ve dvou třetinách děje filmu. To, co z Lifeforce udělalo vědeckofantastický snímek, bylo neodvratně vyčerpáno, vybudované dějové pozice počaly prosezovat do popředí mystický horror. Velice úspěšně.

Carson se nakonec přizná, že jeho odchod z lodi se odehrál trochu jinak. Měl sice silnou vůli bránit se smrti, neodolal však krásе za sklem. Odsunul víko a počal dívku líbat. Zřejmě již duševním kontaktem v mimozemské lodi se stal vyvoleným, a tak z něj dívka nevyčerpala všechnu energii, naopak, předala mu i trochu své, po věky konzervované.

Fallada vytuší, že Carson je pověstnou třískou tonoucích, a za jeho souhlasu jej zhypnotizuje. Carson, duševně spojen s dívkou, je schopen vidět skrz prostor. Dívka kráčí po poli. Oblečená,v jiné ženské podobě. Na mezi stojí auto, muž vyměňuje kolo s vadnou pneumatikou. Dívka žádá o svezení, nestydatě odhaleným vnadám muž nemůže odo-

let. Carson je schopen přečíst i poznávací značku automobilu ...

Znetvořeného muže odvezou na soukromou kliniku dr. Armstronga. Taylorovi s Carsonem netrvé cesta na venkov, za dr. Armstrongem, příliš dlouho. A nejenže vědí o místě, kde se dívka ukrývá, také si podle uplynulých událostí doplňují rejstřík informací.

Z konzultací s Falladou vyplynulo, že lidstvo narazilo na nějaký vesmírný druh vampírů. A ne poprvé, byli zde již v dobách minulých. Potřebují energii, vysávají ji z obětí, které potká stejný vampíří osud. Zničení mohou být buď tak, že do dvou hodin se nedostanou k žádnému zdroji energie, nebo že je jejich srdce prokláte přesně specifikovaným předmětem. Fallada již ví, jakým. Vé ho dokonce ve svých rukou : obřadní kovový meč, s kosočtvercovým průřezem ostří, bohatými ornamenty zdobenou rukojetí.

Na dveře Falladovy pracovny dopadají klouby ruky vojáka, který se se svým kolegou postaral o zničení dvou mužských vampírů. Fallada za zaťukání reaguje kladně : "Vstupte...!"

Na klinice dr. Armstronga jde všechno velice rychle. Taylor a Carson vědí, že dívku nenaleznou v původní podobě. Předpokládají, že se bude ukrývat v těle svedeného řidiče, svšak ukáže se, že za skrýš posloužila tělesná schránka majitele kliniky, dr. Armstronga. Carsonovi se podaří za obětavé asistence Taylora doktora uspat drogou, čímž ho dostanou do stavu, při kterém dívka nemůže z těla utéci. Carson její přítomnost v Armstrongovi vycítil, je nyní schopen s dívkou i rozmlouvat. Dozvídá se odpověď na otázku, proč vampíři z vesmíru vypadají jako lidé : "Vzali jsme na sebe takovou podobu, jakou jsme vyčetli ve vašich myslích, když jste vstupovali na naši loď ..."

Carson sice žije lidský život, ale část jeho životní síly je energeticky spojená s dívkou. Potřebují se navzájem. Dívka se pokusí přitáhnout si Carsona ještě více, ale Taylor v kritickém okamžiku usmrtí Armstronga. Spolu s Carsonem pak naloží doktorovo tělo do vrtulníku a vydají se vzduchem do LVCV.

V Londýně se však mezitím dějí hrozné věci. Vysátých obětí stačila dívka vyprodukovat tolik, že nákaza vampirismu se šíří nesmírně rychle. Je proto povolána armáda, aby uzavřela město tak, aby nikdo nemohl ven ani dovnitř. Kolem Londýna vyroste drátěná ohrada.

Ve vrtulníku se podaří dívce dostat se z Armstrongova těla ven. Zmizí.

Pilot vrtulníku je nucen přistát. Vojáci nechtějí ani Taylora ani Carsona pustit do Londýna. Oba si tedy vyžádají audienci u ministerského předsedy, zabarikádovaného v podzemním bunkru. Rozhovor s ním ale naštěstí neproběhne. Naštěstí proto, že Carson a Taylor se stanou náhodnými svědky ebergetického spojení vampíra-sekretářky s vampírem-ministerským předsedou ...

Je až neuvěřitelné, jak daleko se filmaři ve svých katastrofických vizích odváží jít ...

Carson ví, že musí do Londýna. Dívka ho volá. Přišel jejich čas. Mimozemská síla už Carsona zcela ovládla. Ne, zcela ne. Vůle člověka zůstává.

Taylor také musí do obklíčeného Londýna. Za Falladou. Pro recept, jak zastavit všechnu tu hrůzu kolem.

Ano, hrůzu. Nic nefunguje, nic neslouží svému účelu. Takto pojato, ani lidé. Mnoho mrtvých na ulici, ti, kteří se potácejí přes ně, hledají pohyblivé energetické zásoby. Strach, krev, smrt. A energie z lidí nemizí jen z jednoho do druhého. Nad Londýnem rozprostřela mimozemská vesmírná loď ohromný kolektor jako sběrač energie, pomocí dívky, v níž se energie koncentruje, je odváděno obrovské množství do

prázdných zásobáren.

Vzpomínáte si, jak se na začátku nečekaně rozzářilo u Haleyovy komety mimozemské plavidlo ? To byl právě ten okamžik, kdy se rozevíral kolektor. Tehdy začala poslední fáze pečetění osudu lidstva.

Dívka leží uprostřed katedrály, z jejího hrudníku vychází silný namodralý paprsek, střechou katedrály si razí cestu pryč z pozemského světa.

Katedrálu hledá Carson.

Taylor jede k LVCV.

Fallada umírá. Je také vampír. Voják, který ho přišel navštívit, byl nakažený. Když ničil mimozemšťany v lidské podobě, stal se nadálku vampírem. Že nevysál Falladu úplně, způsobil fakt, že mu profesor vrazil do hrudi železný meč. Taylor je nucen Falladu zastřelit. Ve vlastním zájmu. A může jen děkovat, že kulka zabrala - Fallada zřejmě nebyl stoprocentním vampírem.

Carson katedrálu nezná. Ale vede ho ... co vlastně ? Láska ? Nutnost ? Genialita ? Není to ani tak rozhodující. Důležité je, že přestože se psychicky i tělesně spojil s dívkou z jiného světa a stal se tak příslušníkem její civilizace, zůstala mu vůle člověka ...

Taylor se železným mečem spěchá ke katedrále. Kolem něj pobíhají zbědované trosky někdejších lidí, ulicemi prolétávají energetická kvanta. Jejich směr dovede Taylora na místo, z něhož uniká energie Londýna, aby pomohla žít nějakému jinému místu někde jinde ve vesmíru. Taylor chce vejít do katedrály a mečem učinit konec. Jenže do cesty se mu postaví druhý mimozemský vampír-muž; také nebyl zničen, v těle druhého statečného vojáka unikl a teď je ochoten a povinen chránit sběr energie pro mateřskou civilizaci. Jeho postava má sice rysy člověka do těch nejmenších detailů, avšak rozměrově se zvětšila s koeficientem alespoň 10. Taylor si uvědomí, že drží v ruce zázračný meč. Zabodnout - to nepůjde ! Tak blízko se nedostane. Hodit jako oštěp !

Mimozemšťan se ohne v pase, zapotácí se a za hlasitého skřehotu se promění v ohromného živého netopýra. Prudká křeč, energetický výboj, netopýr mizí. Náhle uvolněný meč se skutálí k Taylorovým nohám.

Vchod do katedrály je volný.

Katedrála je úplně prázdná. Je zde ticho, jako kdyby se venku nic nedělo. Uprostřed se k sobě tisknou dvě těla. Vytvářejí jakýsi energetický výměník mezi Zemí a vesmírem. Taylor volá na Carsona. Najednou jeho hlas zaniká v hluku okolí.

Ale Carson slyší.

Taylor dnes již podruhé hází meč. Carson natahuje pravou ruku a bravurně chytá letící zbraň za rukojeť. Sevře ji i rukou levou a prudkým trhnutím pronikne ostřím skrz dva hrudníky. Skrz dívčin, skrz svůj.

Do katedrály přestává proudit energie. S posledními záblesky odletí vzhůru i dvojice vampířích milenců. Nezemřeli. Ocitají se v mimozemské kosmické lodi jako její živá organická součást, připravení na cestu vesmírem za jinou civilizací, která poskytne svou životní sílu.

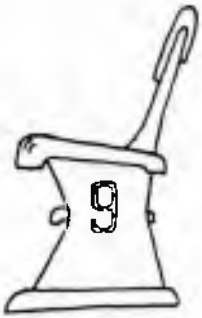
Jinou planetu teď čeká osud Země.

Přes všechny utrpěné rány modrá planeta přežila. Pomalu se bude vzpamatovávat z katastrofy, která ji postihla. Za jak dlouho se jí to podaří ? A za jak dlouho se budeme moci dívat /nebo <u>muset</u> dívat ?/ na další, filmaři holdující vědecké fantastice ztvárněné nebezpečí ?

Odpověď na poslední otázku je velice jednoduchá. Ne moc dlouho ! Sám režisér Hooper nám odpověděl : natočil Útočníky z Marsu.

Standa Čermák

Critters

Český překlad názvu : Stvůry
Země vzniku : USA, 1986
Kamera : Tom Suhrstedt
Scénář : Stephen Herek, Dominic Muir
Speciální efekty : Chiodo Brothers Prod.
Hudba : David Newman
Režie : Stephen Herek
Hrají : Dee Wallace Stone, M. Emmet Walsh, Billy GreenBush, Scott Grimes, Nadine Van Der Velde aj.

Mimozemšťané, kteří nemají absolutně nic společného s roztomilým E.T.

Noc, ve které se CRITTERS zjevili, snad nemá konce.

V roce 1984 napadli jednu americkou rodinu Gremlins, o rok později to byli Ghoulies. V roce 1986 se ďábelsky zašklebili Critters.

Critters jsou nebezpeční; tak nebezpeční, že ve vzdálené galaxii, svém domově, byli loveni a zabíjeni. Monstrům se podařilo uniknout jen tak, že se zmocnili kosmické lodě a na ní překonali vzdálenost mnoha světelných roků, dělící jejich planetu od Země.

Tato malá zvířátka se od roztomilých dětských hraček liší pouze tím, že mají jako nože ostré zuby a jedovaté bodliny, které mohou vystřelovat. Ale liší se vlastně ještě něčím : mají stále neutišitelný hlad ... Když tito tvorové z mimozemských dálav přistanou kdesi ve středozápadní části Spojených států, rozsápou nejen krávy, kočky a psy ...

Bohoslužba v jedné malé vsi je citelně narušena, když se uprostřed kázání zjeví dva muži v černých kožených oblecích. Jsou to lovci ze vzdálené galaxie, kteří přišli, aby zničili Critters.

Critters se mezitím usadili na jedné farmě. Zatímco se farmářova rodina barikáduje na prvním poschodí, monstra dole trhají peřiny, loví ryby v akváriu a řádí v kurníku. Čelistmi se zakusují do všeho, co je živé; ozývá se pak jen odporný mlaskavý zvuk. Smrtelně ohrožení příslušníci farmářovy rodiny horečnatě uvažují, jak by se útočníkům ubránili ...

Jména tvůrčího týmu jsou poměrně neznámá; snad jen Dee Wallace Stone může našim divákům něco říci, neboť jsme ji mohli vidět ve filmu Stevena Spielberga "E.T." v roli neobyčejně přitažlivé matky malého přítele nešťastného mimozemšťana.

Článek o snímku Critters byl doplněn mnoha barevnými fotografiemi. Z nich se dalo pochopit, že film bude plný šokujících scén, v nichž nebude chybět strach a krev. "Gremliny" jsem viděl - byl to film docela roztomilý /ikdyž občas horrorového ladění/; "Ghoulies" jsem neměl možnost vidět a zatím jsem neshlédl ani "Critters". Měl jsem napsat ... naštěstí ?

Podle časopisu Cinema 12/86 upravoval Ivanka Čermák

Invaders from Mars

Český překlad : Útočníci z Marsu
Země vzniku : USA, 1986
Kamera : Daniel Pearl
Scénář : Dan O'Bannon, Don Jakoby
Hudba : Christopher Young
Režie : Tobe Hooper
Hrají : Karen Blacková, Hunter Carson, Timothy Bottoms, Louise Fletcher a jiní

Tento film je označován za návrat do horrorového ráje padesátých let. Tobe Hooper si totiž pro svůj nejnovější film vybral remake tématu vpádu bytostí z Marsu, které filmově ztvárnil poprvé William C. Menzies.

"Film by měl být jako koření : po shlédnutí se člověk zpotí, všechny póry se otevřou, tělo neodvratně reaguje", říká o svém díle sám režisér Tobe Hooper.

Časně ráno, dvacet minut před pátou - hodina duchů již dávno minula. Přesto je najednou dvanáctiletý David probuzen modrými a žlutými paprsky. Země se chvěje, postel s chlapcem se pohybuje ze strany na stranu. Za domem, kde se nalézá mj. i velké pískoviště, přistává obrovská kosmická loď. David vyskočí z postele a běží vzbudit rodiče; ale než jim stihne ukázat, co se děje, okolí ztichne a loď zmizí.

Příští ráno přijde Davidův otec pozdě ke snídani. Je rozrušený, až vyděšený, jen v pyžamu, na nohou pantofle. Chová se i nadále jinak, než je David zvyklý. Také matka má při jídle zvláštní chování; ihned po něm se se svým mužem ztratí za domem.

Ve škole pozoruje David učitelku, slečnu McKeltchovou, jak polyká živé žáby. Všichni dospělí mají pak něco společného : zvláštní malou ranku vzadu na krku.

David uteče ke školní zdravotní sestře Lindě, která jako jediná uvěří chlapcově historce. Oba společně zjistí, že pískoviště za Davi-

dovým domem "polyké" lidi, přičemž ti jsou za krátkou dobu "vyplivnuti" ven. David s Lindou objeví ohromné podzemní chodby, vyhloubené velkými měkkýši; měkkýši, každého, kdo se jim připlete do cesty v odporu plném postoji, promění paprskomety na hromádku prachu.

Mezi zajatci mimozemských bytostí jsou i Davidovi rodiče. Teprve když se Davidovi a Lindě podaří přesvědčit příslušné armádní činitele o existenci vesmírných útočníků, může se synek setkat se svými rodiči i jinak ...

Hooper není samozřejmě prvním režisérem ,který kdy natočil nějaký remake kdysi úspěšného filmu. V nejčerstvější paměti máme snímek "Věc II." Johna Carpentera. Ovšem narozdíl od Johna Carpentera, jenž natočil zmíněný film jako od původní verze z roku 1951 dost odlišný remake, neměnil Hooper skoro vůbec originální příběh. A co hlavně : Menzies svůj film natočil z pohledu dítěte - a Hooper stejně tak.

Všimli jste si, že scénáře filmů "Lifeforce" a "Invaders from Mars" psala jedna a ta samá dvojice autorů ? Dan O´Bannon je vůbec pilný - a zručný - scénárista : napsal např. podklady pro režiséry u snímků "Dark Star" /1974, John Carpenter/ a "Vetřelec" /1979, Ridley Scott/.

Podle časopisu Cinema
zpracoval Standa Čermák

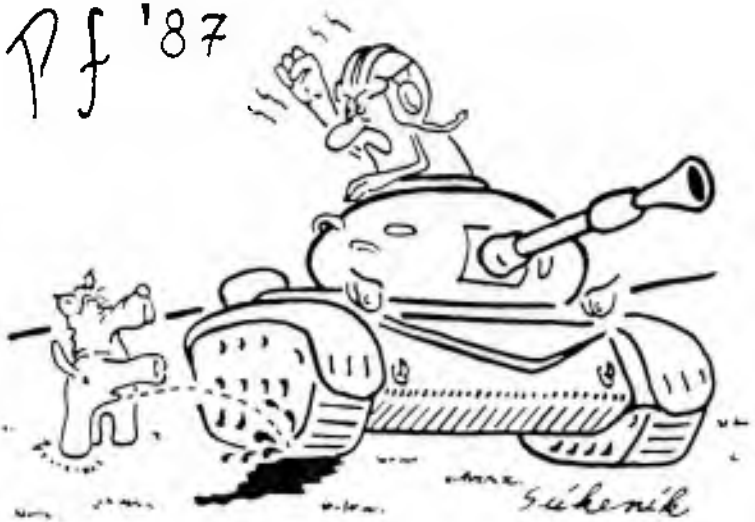
SVĚTELNÉ ROKY - Filmově-literární revue pro problematiku SF.
Vydává Scifia of C.A.P. & company KSPVTU v nakladatelství Bellatrix. Příspěvky posílejte na adresu redakce. Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Objednávky zajišťuje výhradně redakce. Veškerá autorská práva vyhrazena. Výhradně pro vnitřní potřebu. ZDARMA. Číslo bylo dáno do tisku 19.1. 1987. Vyšlo v lednu 1987. Náklad 43 výtisků.
Leden 1987

© 1987 RSR

Co se kde šustlo

Dnešní rubriku tzv. šustění jsme si řádně usnadnili. Využili jsme totiž novoročenek, které jsme obdrželi od našich odběratelů a čtenářů. Velice jim za projevenou naklonnost děkujeme; jejich jména polopaticky nezveřejňujeme, neboť pozorný čtenář SR si je podle jednotlivých malířských stylů odvodí laskavě sám ...

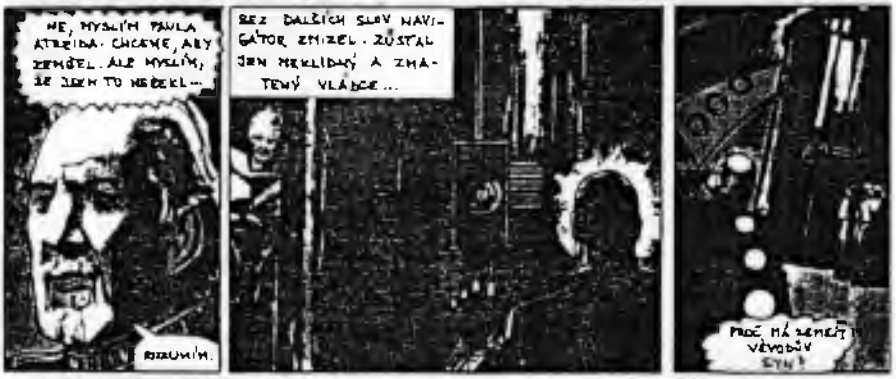

PROLOG:
ZAČÁTEK LEŽÍ V DALEKÉ BUDOUCNOSTI: A TO V ROCE 10 191. ZNÁMÝ VESMÍR ŘÍDÍ A SPRAVUJE MŮJ OTEC, IMPERÁTOR, SHADDAM IV. NEDŮLEŽITĚJŠÍ SOUČÁSTÍ NAŠEHO ŽIVOTA JE KOŘENÍ, KTERÉ PROHLUBUJE ŽIVOT A ROZŠIŘUJE MYSL.
ŠŤÁVA Z KOŘENÍ JE VELMI DŮLEŽITÁ PRO CESTY PROSTOREM. SPOLEČENSTVÍ CESTOVATELŮ PROSTOREM ŘÍZLO PROSTŘEDNICTVÍM DROG FYZICKÝ ZNEHNO A POMOCÍ MLÁNŽOVÍHO PLYNU, TZV. SPICE, SE MŮŽEME DUŠEVNĚ ODEBRAT DO KOSMU, ANIŽ BYCHOM SE JAKKOLIV POHNULI. ALE KOŘENÍ EXISTUJE JEN NA JEDNÉ PLANETĚ NAŠEHO SYSTÉMU, NA PLANETĚ POUŠTI.
TAM, SKRYTÍ V HLUBINÁCH TĚCHTO PUSTIN, ŽIJÍ FREMENOVÉ, V SOULADU S PROROCTVÍM ZENA GESSERITA ČEKAJÍ NA MESIÁŠE... NA KVISATZE HADERACHA, KTERÝ JIM MÁ PŘINÉST SVOBODU!
PLANETA SE JMENUJE ARRAKIS. NEBO TAKÉ DUNE, PLANETA POUŠTÍ. NAŠE PŘÍBĚH...

ALE ZAČÍNÁ NA CAITAINU, MATEČSKÉ PLANETĚ KAIRINO.
NA RECEPCI U JEHO VELIČENSTVA, SMADDAMA IV. ....
POPLACH! ZABIJTE TEN ZVÍŘE, IZULAN !!
ANO, PANE!
TYHLE SARJANKARSKÉ HLÍDKY OPUSTILY SÁL!
NAVIGÁTOR SPOLEČENSTVÍ DĚLAL BĚHEM NĚKOLIKA MINUT. NAVÁŽ S NÍM KONTAKT, POTŘEBUJI DETAILNÍ ZPRÁVY, OKAMŽITĚ!
JEHO VYSÍLÁNÍ JE EMITOVÁNO DO VŠECH SMĚRŮ!
IZULIN SI SEDNOUL DO JEHO BLÍZKOSTI.
KROMĚ KNĚZE V NĚJ NESMÍ NIKDO ZŮSTAT. MUSÍŠ ODEJÍT VENKU.
JE TAM.
POMALU SE OTEVŘELI A VYŠEL KŇAZ A MUŽI SPOLEČENSTVÍ TLAČÍ DOVNITŘ OBROVSKOU MÁNĚ, VE KTERÉ JE NAVIGÁTOR. S POMOCÍ BÝLÝCH PÁSŮ PODNÁŠÍ PROCHÁZÍ ČASEM A PROSTOREM.
PŘIJDEŠ PRÁVĚ DO IX. BUDEME MÍT NA VÉ STRANĚ -
A JINAK ?
TVÉ ZJEVOVÁNÍ SE JE NEVYHNUTELNĚ SPOJENO S PROBLÉMY.

DARVEL NENÍ SNADNÁ...
VIDÍM NEPŘÁTELSTVÍ MEZI ATREIDEM A HARKONNENEM. ...A ZA TÍM VĚŽÍ TY! DÍM...
..ATREIDŮV VYTVÁŘÍ TECHNOLOGIÍ ARRAKU A VYUŽÍVÁ PŘI TOM JEMU NEZNÁMOU TECHNIKU. VE-VODA ZE V ZEMSKÉ RADĚ STÁLE OBLÍBENĚJŠÍ MOHL BY HO PORAZIT...
ROZKAZUJI JSEM PROTO ATREIDOVI OBSADIT ARRAKIS A URYCHLIT VĚCI A ZJEDNÁVÁM SCHŮZKY, ABY BYL ODDĚLEN OD SVÉHO NEPŘÍTELE, HARKONNENA. A ONO SE MŮŽE ARRAKIS NEVRÁTIT.
© LEGITIMNÍ RADA PLANETY
POTOM SE BARON HARKONNEN VRÁTÍ NA ARRAKIS A S PODPOROU PĚTI LEGIONŮ Z NICH DOBÝJÍ VY-HLADÍ ATREIDA RYCHLÝM ÚTOKEM.
HARKONNENOVI LIDÉ TĚ OSVOBODÍ OD ATREIDŮ.
ANO
MÁ S TÍM TVOJE NÁVŠTĚVA NĚCO SPOLEČNÉHO?
TICHO! NAVIGÁTOR ZŘETELNĚ CÍTÍ TELEPATICKÉ PRONIKÁNÍ SVÝCH NEPŘÁTEL POMOCÍ CTIHODNÉ MATKY...

POSLOUCHEJ, SHADDAME M.! PRODUKCE SPICE NESMÍ BÝT NIČÍM RUŠENA. JSME V SITUACI, ŽE SE DNES DOŽÍVÁME 8000 LET.
ŠTÁVA DOKÁŽE DIVY !!!
SESTERETVÍ JSEM GE-NEREITA MÁVÁ SPICE HLUBOKÝ PODHLED SE ZA PODSTATU MYŠLENEK. A MY, MŮŽEME S JEHO POMOCÍ PUTOVAT CELÝM VESMÍREM. BEZ NÁS BY TVÁ ŘÍŠE NEBYLA NIČÍM...
"UZIŠŤUJI VÁS...
TICHO, KDYŽ MLUVÍM O SPICE! JEŠTĚ JE TU JEDNA MALIČKOST...
VIDÍME PŘED SEBOU JEDEN PROBLÉM... PAUL ATREIDES!
MYSLÍTE VÉVODU LETO ATREIDA, JEHO OTCE?

NE, MYSLÍM PAULA ATREIDA. CHCEME, ABY ZEMŘEL. ALE MYSLÍM, ŽE JSEM TO NEČEKEL...
ROZUMÍM.
BEZ DALŠÍCH SLOV NAVIGÁTOR ZMIZEL. ZŮSTAL JEN NEKLIDNÝ A ZMATENÝ VLÁDCE...
PROČ MÁ ZEMŘÍT TA VÉVODŮV SYN?

NO?
NAVIGÁTORE, ŽIJÍ V NEVSTÁLÉM STRACHU, ŽE BEZE PRODUKCE SPICE ZREVOLUCIONUJEME. TY SIS VZAL JEN MÁLO A UŽ TI JE 204 LET...
NAVIGÁTOŘI NAPROTI TOMU KONZUMUJÍ TA NEZVĚTŠENÁ NÁHOŠTVÍ, TAKŽE SE U NICH HOMILO VYVINOUT JEDNO VĚŠTECKÉ OKO. BEZ SPICE BY ZMIZELO!
DOBŘE, NEBUDU MOMLAMAT. SMÍŠ JÍŽ ODEJÍT... BARONE GREGERIT!
ANO, PANE!